

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-129)

Sep (1) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 106)

653. த்ரிலோகேச:

சுபமாஸாத்ய பூபாகம் ப்ராக்ஜ்யோதிஷ்புரே ததா தேவம் விச்வேச்வராக்யம் து ஸ்திதமேத்ய ஸ்வகோசராத் - இந்த பூமண்டலத்தில் உள்ளதான சிறந்த ப்ரதேசமான ப்ராக் ஜ்யோதிஷ புரத்திலே, விச்வேச்வரன் என்னும் திருநாமம் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள ஸர்வேச்வரனைக் கண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப த்ரிலோகேச்வரன் என்னும் திருநாமம் கொண்டான்.

654. கேசவ:

கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கேசவ: கேசிஹா லோகே த்வைரூப்யேண சஷிதௌ ஸ்தித: மதுராக்யே மஹாசேஷத்ரே வாரணாஸ்யாமபி த்விஜ - அந்தணரே! துன்பங்களை நீக்குபவனான கேசவன் மதுராவிலும், புண்யசேஷத்ரமான காசியிலும் இரண்டுவிதமாக எழுந்தருளியுள்ளான்.
- ஹரிவம்ஸம் (279-47) - க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈசோஹம் ஸர்வதேஹிநாம் ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவநாமவாந் - சிவன் மஹாவிஷ்ணுவிடம், "க என்பது நான்முகனைக் குறிக்கும். ஈச

என்பது நான் ஆவேன். நாங்கள் இருவரும் கேசவன் என்னும் திருநாமம் கொண்ட உன்னுடைய சரீரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டோம்”, என்றான்.

655. கேசிஹா

கேசவன் கேசிஹந்தாரம் – கேசி என்னும் அரக்கனை வதம் செய்தவன் கேசவன். இப்படியாகவே வேதவ்யாஸர் இந்தத் திருநாமத்துக்கு விளக்கம் அளித்துள்ளார்.

656. ஹரி:

கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கிரோ கோவர்த்தநாக்யே து தேவ: ஸர்வேச்வரோ ஹரி: ஸம்ஸ்தித: பூஜித: ஸ்தானே – கோவர்த்தன மலையில் தன்னை அர்ச்சா வடிவில் அமைத்துக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனாகிய அவனை ஸ்ரீஹரி என்றே பூஜிக்கிறார்கள்.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (343-39) – இடோபஹூதம் கேஹேஷு ஹரே பாகம் ருதுஷ்வஹம் வர்ணச்ச மே ஹரி: ச்ரேஷ்ட: தஸ்மாத் ஹரி: இதி ஸ்ம்ருத: - யஜ்ஞங்களில் ஸ்ரீஹரிக்கு என்று அளிக்கப்படும் அவிர்பாகத்தை நான் ஏற்கிறேன். என்னுடைய இந்தத் திருநாமம் எனது பச்சையான திருமேனி நிறம் மூலமாக எனக்கு உள்ளது.

657. காமதேவ:

இமய மலையில் உள்ள சங்கராலய சேஷத்ரத்தில் அனைவருக்கும், அனைத்துவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் அளித்தபடி இருந்து, அபஸரஸ்களால் காமதேவன் என்ற பெயரில் பூஜிக்கப்படுபவன்.

658. காமபால:

தான் அளித்தவற்றை தானே நின்று காப்பாற்றிக் கொடுப்பவன்.

659. காமீ

புருஷார்த்தங்களை அனைவருக்கும் அள்ளிக் கொடுப்பதால், அனைவராலும் ஆசைப்படும்படியாக உள்ளவன் (அல்லது அனைவருக்கும் வேண்டிய அனைத்தையும் தான் வைத்துள்ளதால், காமீ எனப்படுவதாகவும் சிலர் பொருள் உரைப்பர்).

660. காந்த:

தானும் அதிக விருப்பத்துடன் உள்ளவன். இவனுடைய விருப்பம் காரணமாக அல்லவோ இவனை அப்சரஸ்கள் அனைவரும் விரும்பி நிற்கிறார்கள்? இப்படியாக பல இடங்களில் இவனுடைய திருநாமத்தின் உதவியுடன், இவனுக்கு அந்தந்த சேஷத்தரத்துடனான தொடர்பு உணரப்படவேண்டும்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 129)

மேலே கூறப்பட்ட அனைத்தையும் திருவுள்ளம் பற்றியவராக ஸுத்திரக்காரர் ப்ரஹ்மஸுத்திரம் (1-1-8) - பேதவ்யபதேசாத் - பேதங்கள் குறித்து கூறப்பட்டதால் - என்று கூற உள்ளார். பூர்வபக்ஷியால் கூறப்பட்டது என்னவென்றால் - எந்த ஒரு காரணம் (அல்லது காரணவஸ்து) இந்த உலகிற்குக் காரணமாக உள்ளதோ, அந்தக் காரணவஸ்து ஜீவனை ஒத்த ஸ்வரூபம் கொண்டதாகவே உள்ளது; எப்படி என்றால் உலகின் காரணமாக உள்ள காரணவஸ்து என்பதைக் கூறும்போது ஜீவனுக்கு ஒத்த வேற்றுமை உருபுகளைப் பயன்படுத்தியே கூறப்பட்டதை நாம் காரணாம். இந்த வரிகள்:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-3-2) - அநேந ஜீவேநாத்மந அநுப்ரவிச்ய - இந்த பல ஜீவாத்மாக்களில் ப்ரவேசித்து
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - தத் த்வம் அஸி - நீயே அதுவாகிறாய்

மேலும் இந்த ப்ரகணத்தின் தொடக்கத்தில் ஜீவனின் ஸ்வரூபம் என்பது தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1) - ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான் - என்ற வரியின் மூலமாக, ஆனந்தம் அல்லாதவற்றிலிருந்து வேறுபட்டவன் என்பதைக் காண்பித்து, ஆகவே அவன் ஆனந்தமயன் என்று உணர்த்தப்பட்டது.

ஆனால் மேலே கூறப்பட்ட பூர்வபக்ஷியின் கருத்துகள் அனைத்தும் தள்ளத்தக்கவையே ஆகும். ஏன்? ஜீவன் சேதந ஸ்வரூபமாகவே உள்ளபோதிலும் உலகில் உற்பத்தியையே அல்லது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-3) - தத் ஐக்ஷத

பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜ: அஸ்ருஜத - தான் பலவாகக் கடவேன் என்று ஸங்கல்பம் செய்தது, தொடர்ந்து தேஜஸ்ஸைப் படைத்தது - என்ற வரியில் உள்ளது போன்று ஸங்கல்பத்தையோ செய்யும் திறன் கொண்டவன் அல்லன். ஜீவன் தன்னுடைய ஞானச்சுருக்கம் ஏற்படாத நிலையிலும் கூட உலகைப் படைத்தல் போன்ற செயல்களில் ஈடுபட இயலாது என்பதை ப்ரஹ்ம ஸூத்திரம் (4-4-17) - ஜகத் வ்யாபாரவர்ஜம் - உலகின் ஸ்ருஷ்டி போன்ற செயல்கள் தவிர - என்றும், (4-4-21) - போகமாத்ர ஸாம்ய லிங்காத் - பரம்பொருளுடன் ஒத்த இன்பத்தை மட்டுமே அடைவதற்கான அடையாளங்கள் - என்றும் கூறப்பட உள்ளது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 129)

25. ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரம்

ஸ்வரூபம் யத்யாத்ருக் குண விபவ லீலாதி ச விபோ:

ததாஜ்ஞாஸேதுச்ச ச்ருதிபிரவஸேயம் ததகிலம்

ததா தத்பக்தாநாம் ததுபஸதநாதேச்ச மஹிமா

யதா அதீதம் ஸத்பிர்யதிபதிமுகை: அத்யவஸித:

பொருள் - ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வரூபம் என்ன? அது எப்படிப்பட்டது? அவனுடைய குணங்கள், விபூதிகள், லீலைகள், திருமேனி ஆகியவை எவை, அவை எப்படிப்பட்டவை? பல்வேறு வர்ணங்களும், ஆச்ரமங்களும் எவை, அவற்றின் தர்மங்கள் எவை - போன்ற பலவற்றையும் வேதங்களால் உள்ளது உள்ளபடி அறியவேண்டியதாகும். இது போன்றே பகவானின் அடியார்கள், பகவானை அடையும் உபாயங்களான பக்தி போன்றவை ஆகியவற்றின் மேன்மைகள் என்ன என்பதை சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டது போன்றே நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரை

மூலம் - இப்படி த்வயத்தில் த்வதீயாந்தபதங்களாலே ப்ரகாசிதமான ஸித்தோபாய விஷயமாகவும், ஆக்யாதபதத்தாலே சொல்லப்பட்ட ஸாத்யோபாயவிஷயமாகவும் பிறக்கும் வ்யாகுலங்கள் சமிப்பிக்கும் வழி காட்டினோம். இவ் உபாயப்ரபாவ

விஷயமாக ப்ரமாணங்கள் காட்டினவளவுக்கு ஏற நினைத்தும் குறைய நினைத்தும் வரும் கலக்கங்கள் சமிப்பிக்க வேணும்.

விளக்கம் – இப்படியாக த்வய மந்த்ரத்தில் உள்ள இரண்டாம் வேற்றுமையுடன் கூடிய சொற்கள் (சரணௌ, சரணம்) மூலமாக உண்டாகின்ற ஸித்தோபாயம் குறித்த ஐயங்களும், ஸாத்யோபாய (ப்ரபத்தி) குறித்து ப்ரபத்யே என்னும் பதம் மூலமாக உரைக்கப்படும் விஷயங்களில் உள்ள ஐயங்களும் நீக்கப்பட்டன. இனி உபாயங்களுக்கு ப்ரமாணங்களில் காட்டப்பட்டதைக் காட்டிலும் சிலர் அதிகமாகவும், சிலர் குறைவாகவும் முக்கியத்வம் உள்ளதோ என்று சந்தேகம் கொள்கிறார்கள். இதனைப் போக்குவோம்.

உபாயநிஷ்டரின் பெருமைகள்

மூலம் –

ஆஸ்போடயந்தி பிதர: ப்ரண்ருத்யந்தி பிதாமஹா:

வைஷ்ணவோ ந: குலே ஜாத: ச நஸ்ஸந்தாரயிஷ்யதி என்றும்,

“கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழு பிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுபந்திகளுக்கும் உத்தாரகமான ப்ரபாவத்தையுடையனாயிறே இவ்வுபாய நிஷ்டன் இருப்பது. யோ ஹ்யேநம் புருஷம் வேத தேவா அபி ந தம் விது: என்று பகவத் ஞானமுடையவனுடைய ப்ரபாவம் தேவர்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணா தென்றார்களிறே. ஆனாலும் இதுக்கு விருத்தமல்லாத ப்ரமாணபலத்தாலே முற்பட ஜாதி வ்யவஸ்தை சொல்லுகிறோம்.

விளக்கம் – கீழே உள்ள வரிகளில் கூறுவது போன்று தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் உய்விப்பதான ப்ரபாவம் கொண்டவனாகவே பக்தி, ப்ரபத்தி போன்ற உபாயங்களில் இழிந்த ஒருவன் உள்ளான்:

- ஸ்ரீவராஹபுராணம் - ஆஸ்போடயந்தி பிதர: ப்ரண்ருத்யந்தி பிதாமஹா: வைஷ்ணவோ ந: குலே ஜாத: ச நஸ்ஸந்தாரயிஷ்யதி - பித்ருக்களும், பிதாமஹர்களும், “நம்முடைய குலத்தில் விஷ்ணுபக்தன் ஒருவன் பிறந்துள்ளான், அவன் நம்மை கரையேற்றுவான்”, என்று தங்கள் தோள்களைத் தட்டியபடி ஆடுகிறார்கள்.
- திருவாய்மொழி (2-7-1) - கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழு பிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று - எனது குலத்தில் பிறந்தவர்களில் கீழே உள்ள ஏழு தலைமுறைகள், மேலே உள்ள ஏழு தலைமுறைகள் ஸர்வேச்வரனின் அடியார்களாக உள்ளனர். இதனை நாம் அரிதாகப் பெற்றோம்.

இது போன்று ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த ஞானம் உள்ளவனுடைய மேன்மையைப் பற்றி தேவர்களாலும் கூற இயலாது என்பதை மஹாபாரதம் வனபர்வம் (160-21) - யோ ஹ்யேநம் புருஷம் வேத தேவா அபி ந தம் விது: - யார் ஒருவன் க்ருஷ்ணனை உள்ளபடி அறிகிறானோ, அப்படிப்பட்ட பக்தனுடைய மேன்மையை நித்யஸூரிகளும் எந்த அளவு என்று அறியமாட்டனர் - என்றது காண்க. ஆனாலும் இப்படிப்பட்ட மேன்மைக்கு குலத்தின் (ஜாதியின்) வாயிலாக உள்ள எல்லையை நாம் மேலே கூறப்பட்ட வரிகளுக்கு முரணாகாமல் உள்ள ப்ரமாணங்களால் இப்போது காட்டுவோம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 85)

270. இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மென்கிறது ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமானத்தை.

அவதாரிகை - அததைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் எழுந்த கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ப்ரதிகூலமாகச் சொல்லுகிற இவ்விடத்தில், ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது, அநுபவ கைங்கர்யங்களுக்காச்ரயமான சேதநனுடைய அவித்யாதி தோஷத்தால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தை என்கை. இத்தை (ஆச்ரயதோஷஜந்யம்) என்றொதுக்குகையாலே, ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜந்யமென்று கருத்து. இது தன்னை (விஷயதோஷத்தாலே வருமவை) என்கிற வாக்யத்திலே வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறாரிறே.

விளக்கம் - ப்ரதிகூலர்களின் வகைகள் குறித்து உரைக்கும்போது “ஸ்வயம் ப்ரயோஜனம்” என்று கூறப்பட்டது என்னவென்றால் (சூர்ணை263ல் காண்க) - ஸர்வேச்வரனின் கைங்கர்யம் மற்றும் அநுபவம் ஆகியவை ஏற்படுகின்ற ஜீவனுக்கு, அவனது அறியாமை காரணமாக அவற்றில் தன்னுடைய ஆனந்தத்தை விரும்பி நிற்கும் நிலை ஆகும். இதனை “ஆச்ரய = தனது அறியாமையால் உண்டான தோஷம் காரணமாக ஏற்படுவது” என்று இந்தச் சூர்ணையில் விளக்குகிறார். ஆனால் ஆழ்வார்களின் ஸ்வப்ரயோஜனம் என்பது

ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி அழகு, குணங்கள் போன்றவற்றால் ஏற்படுவதாகும். இதனை சூர்ணை 272ல் விளக்கக் காணலாம்

271. ஆகையாலே தோஷமில்லை.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்தவற்றை முடிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ப்ராதிகூல்ய ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜநம் ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமாய், ஆழ்வார்கள் பக்கல் ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜந்யமா யிருக்கையாலே, அந்த ப்ராதிகூல்யம் இவர்கள் பக்கலிலும் வருமென்கிற தோஷமில்லை யென்கை. அன்றிக்கே, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ஸாமாந்யேந ப்ரதிகூலரென்று சொல்லுமளவில், அநுகூலரான ஆழ்வார்கள் பக்கலிலுமிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை தோற்றுகையாலே அவர்களையும் ப்ராதிகூலரென்று நினைக்கவேண்டி வருகையால், ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்கை தோஷமன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில்) என்று. அதைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கு) என்று தொடங்கி. அர்த்தம் பூர்வவத். நிகமிக்கிறார் (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று. (ஆகையாலே) என்கிற விதுக்கர்த்தம் பூர்வவத். (தோஷமில்லை) என்றது, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்று சொன்னதில் தோஷமில்லை யென்கை - என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - ஆகவே ப்ரதிகூலராக ஒருவர் உள்ளார் என்பதற்குக் காரணமாக உரைக்கப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜநம் என்பது ஜீவனுடைய தோஷம் காரணமாக ஏற்படுவதாலும், ஆழ்வார்களிடம் காணப்படும் ஸ்வப்ரயோஜநம் என்பது பகவத் விஷயத்தின் இனிமை என்ற தோஷம் காரணமாக ஏற்படுவதாலும், ஆழ்வார்களிடம் உள்ள ஸ்வப்ரயோஜநம் என்பதற்குத் தோஷம் இல்லை என்று

கருத்து. அல்லது வேறு விதமாகவும் விளக்கம் கூறலாம். “தங்களுடைய ஆனந்தத்தை விரும்புகின்ற அனைவரையும் ப்ரதிகூலர்கள்” என்று கூறுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். இவ்விதம் கொண்டால், அநுகூலர்களாக உள்ள ஆழ்வார்களும் ஒரு சில இடங்களில் தங்களுடைய ஆனந்தத்தை விரும்புவது போன்று அருளிச்செய்துள்ளதைக் காணமுடியும் என்பதால், அவர்களையும் ப்ரதிகூலர்கள் என்றே எண்ணவேண்டும் என்றாகிறது அல்லவோ; இதனைப் போக்கவே சூர்ணை 269ல் ஸ்வப்ரயோஜன- என்று கேள்வி எழுப்பிக்கொண்டல் அநுகூலர்களாக உள்ள ஆழ்வார்களும் ஒரு சில இடங்களில் தங்களுடைய ஆனந்தத்தை விரும்புவது போன்று அருளிச்செய்துள்ளதைக் காணமுடியும் என்பதால் அவர்களையும் ப்ரதிகூலர்கள் என்றே எண்ணவேண்டும் என்றாகிறது; இதனைப்போக்கவே சூர்ணை 269ல் - ஸ்வப்ரயோஜன பரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில் - என்று கேள்வி எழுப்பிக்கொண்டார். அதற்கான விடையை சூர்ணை 270ல் - இங்கு ஸ்வப்ரயோஜன மென்கிறது ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமானத்தை - என்பதில் உரைத்தார். இப்போது அந்த விஷயம் குறித்த கேள்வி பதில் பகுதியை, “ஆகையால்” என்று கூறி முடிக்கிறார். “ஆகையால்” என்பதற்கு முன்பு கூறப்பட்ட பொருளையே கொள்ளவேண்டும். “தோஷம் இல்லை” என்றால் தனது இன்பத்தில் நாட்டம் உள்ளவர்களை ப்ரதிகூலர் என்று உரைப்பதில் தவறு ஏதும் இல்லை என்று பொருள்.

272. விஷய தோஷத்தாலே வருமவையெல்லாம் துஸ்த்யஜமாயிறேயிருப்பது.

அவதாரிகை - இப்படி ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமன்றிக்கே விஷயதோஷ ஜந்யமானாலும் ஸ்வரூபவிருத்தமானது த்யாஜ்யமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (விஷய தோஷத்தாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஜீவனின் குற்றத்தால் வராமல், ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள இன்பம் என்பதால் வந்தபோதிலும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக உள்ள “தனக்கு ஏற்படும் ஆனந்தத்தை விரும்புதல்” என்பது விலக்க வேண்டியது அல்லவோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, அநுபவ விஷயமான வவனுடைய வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும்படியான விக்ரஹ வைலக்ஷணயமாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸ்வப்ரயோஜநபரதை, தத்தேதுவான ப்ராவண்யம், தத்ஸித்த்யர்த்தமான வ்யாபாரங்களாகிற விவையெல்லாம் ஸ்வரூபவிருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விட வரிதாயிறே யிருப்பதென்கை. (விஷய தோஷத்தாலே வருமது) என்று பாடமானபோது, ஸ்வப்ரயோஜந மாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - “விஷயதோஷத்தால்” என்பது என்ன? அநுபவிக்கப்படும் ஸர்வேச்வரனுடைய மிகவும் சிறந்ததாக உள்ளதும், இதனைக் காண்கிற ஆண்களையும் நாயகி பாவத்தில் பெண் உடை அணிந்து கொள்ளும்படிச் செய்வதும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி என்பது சிறப்புடன் இருத்தல் என்ற தன்மை கொண்டுள்ளது; இதுவே ஸ்வப்ரயோஜன நிலையை அடையச் செய்யும் குற்றத்தைப் புரிகிறது; இதனால் அவன் மீது ஆசை, அந்த ஆசை நிறைவேறும் பொருட்டு நோன்பு நோற்பது போன்ற செயல்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். இதனையே இங்கு உரைக்கிறார். இவை ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு முரணாக உள்ளது என்ற போதிலும், விடுவதற்கு மிகவும் அரிதாக உள்ளது என்று கருத்து. சூர்ணையில் உள்ள “விஷயதோஷத்தால் வருமவை” என்பதற்குப் பதிலாக “விஷயதோஷத்தால் வருமது” என்று சிலர் படிப்பர்; இவ்விதம் கொண்டால் “ஸ்வப்ரயோஜனம்” என்பது குறித்து மட்டுமே கூறப்பட்டது என்று கொள்க.

273. “ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை”, “கதமந்யதிச்சதி”

அவதாரிகை - விஷயதோஷத்தால் வருமதன் துஸ்த்யஜத்வத்தில் ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் மேல் (“ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை”, “கதமந்யதிச்சதி”) என்று.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனின் மேன்மை என்ற குற்றத்தால் ஏற்படும் ஸ்வப்ரயோஜனம் என்பது கைவிடுவதற்கு மிகவும் அரியது என்பதற்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “மற்றிருந்தீர்கட்கு” என்று தொடங்கி “அத்தலையாலே பேறென்றறுதி யிட்டால் அவன் வருமளவு க்ரமப்ராப்தி பார்த்தாறியிருக்க வேணுங்காண், நீ இங்ஙனே பதறலாகாது காண்” என்ற தாய்மாரைக் குறித்து, “இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்ய மின்றிக்கே என்னுடைய நிலைக்கு வேறாயிருந்த வுங்களுக்கு எனக் கோடுகிற தசையறியப்போகாது, அவன் அவன் என்று வாய்புலற்றும்படி ஸ்ரீய:பதி விஷயமான ப்ராவண்யத்தை மறுபாடுருவ வுடையேனாய், இப்படி யவனை யொழியச் செல்லாமை யுண்டானா லவனிருந்த விடத்தே சென்று கிட்டுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, அதுக்குக் கால் நடைதாராதபடி யிருக்கிற வெனக்கு. நானவனோடே சென்று சேராமைக் குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்குப் பரிகரமில்லாத செவிடரோடே சொல்லுகைக்குப் பரிகரமில்லாத ஊமைகள் வார்த்தை சொன்னாப்போலே யிருப்பதொன்று” என்று ஆண்டாளருளிச் செய்கையாலும்;

விளக்கம் – நாச்சியார் திருமொழி (12-1) – மற்றிருந்தீர்கட்கு - என்ற பாசுரத்தைக் காண்பிக்கிறார். அதாவது தாய்மார்கள் ஸர்வேச்வரனை எண்ணியபடி உருகும் இவளிடம், “ஸர்வேச்வரன் மூலம் மட்டுமே நமக்கு பேறு கிட்டும் என்ற நீ உறுதியாக நம்புவளாக இருந்தால், அவன் வரும்வரை நீ காத்திருக்கவேண்டும். இவ்விதம் பதற்றம் அடைதல்கூடாது”, என்றனர். இதனைக் கேட்ட அவள், “ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் எனக்கு இருகின்ற அளவிற்கு ஆசையில்லாமல், என்னுடைய நிலையில் இருந்து மாறுபட்ட நிலையில் இருக்கும் உங்களால், என்னுடைய நிலையைச் சரியாக அறிய இயலாது. ‘அவன் அவன்’ என்று எப்போதும் பிதற்றியபடி, பெரியபிராட்டியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் மீது உள்ள ஈடுபாட்டை நான் மாற்ற இயலாமல் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவளாக உள்ளேன்; இப்படி அவனை விட்டு வாழ இயலாத நிலை ஏற்பட்ட பின்னர், அவன் உள்ள இடத்திற்குச் செல்வதே எனக்கு ஏற்புடையதாகும்; ஆனால் அந்தச் செயலைச் செய்வதற்கான சக்தி இன்றி நான் உள்ளேன்; இப்படியாக உள்ள என்னிடம், நான் அவனைச் சென்று அடையாமல் இருக்கும்படியான சொற்களை நீங்கள் உரைக்கிறீர்களே! இந்தச் சொற்கள் அனைத்தும் கேட்கும் சக்தி இல்லாத செவிடர்களின் காதுகளில், பேசும் திறன் அற்ற ஊமைகள் உரைத்த சொற்கள் போன்றே எனக்கு உள்ளது”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் – “தவாம்ருத ஸ்யந்திநி” என்று தொடங்கி – “வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய தேனே மலரும் திருவடித்தாமரைகலிள் போக்யதையிலே யழுந்தின நெஞ்சு மற்றொரு சஷுத்ர விஷயத்தை விரும்பும்படி யெங்ஙனே! மதுவே ஜீவநமான வண்டு மது பரிபூர்ணமான தாமரைப்பூவானது நில்லாநிற்கச்செய்தே, அதன் சுவடறிந்த தான், கிட்டுகை யரிதாய் கிட்டினாலும் நாக்கு நினைக்கப் போராததா யிருக்கிற முள்ளிப்பூவிற் சென்று படியாத மாத்ரமன்றிக்கே அத்தைக் கடாஷிப்பதும் செய்யாதிறே” என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்கையாலும்; விக்ரஹ வைலக்ஷண்யங் கண்டு பகவத் விஷயத்தில் ப்ரவணரானவர்களை மீட்க வரிதென்று தோற்றுகையாலே, விஷய தோஷத்தால் வருமது துஸ்த்யஜ மென்னுமிடம் ஸித்தமிறே.

விளக்கம் – அடுத்து ஸ்தோத்ரரத்னம் (27) – தவாம்ருத ஸ்யந்திநி – என்பதை ப்ரமாணம் காட்டுகிறார். இங்கு ஆளவந்தார், “எனது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ள ஸ்வாமியான உன்னுடைய தேன் பெருகும் திருடித்தாமரைகளில் மட்டுமே எனது நெஞ்சம் ஆழ்ந்து நிற்கிறது. இப்படி உள்ளபோது இந்த நெஞ்சம் எவ்விதம் மற்ற தாழ்ந்த விஷயங்களை விரும்பும்? தேனை மட்டுமே பருகி வாழ்கின்ற வண்டானது, தேன் நிறைந்ததான தாமரைமலர் ஒன்று எட்டாத ஆழத்தில் உள்ளபோதிலும், அந்தத் தேனின் சுவையை அறிந்துள்ளதால் அதனையே எட்ட நினைக்கும்; இப்படி அல்லாமல் தேன் இல்லாமல் உள்ள முள்ளிப்பூவில் மொய்க்காமல் செல்வதோடு மட்டும் அல்லாமல், அதனைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காது அன்றோ?”, என்று அருளிச்செய்தார். இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி எழில் மற்றும் மேன்மையை உணர்ந்து, அவற்றில் ஈடுபட்டவர்களை மீட்பது மிகவும் அரிது என்பதால் “ஸர்வேச்வரனின் விஷயம் மூலம் ஏற்படும் இனிமை என்ற குற்றத்தால் வரும் ஸ்வப்ரயோஜனம்” என்பதை விட இயலாது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 95)

1.9.2 சூழல் பலபல வல்லான் தொல்லையங் காலத்துலகை

கேழலொன் றாகியிடந்த கேசவனென்னுடை யம்மான்

வேழ மருப்பை யொசித்தான் விண்ணவர்க் கொண்ணலரியான்

ஆழ நெடுங்கடல் சேர்ந்தான் அவனென்னருகலிலானே

பொருள் - தன்னுடைய அடியார்களைத் தன் பக்கம் வசீகரம் செய்வதற்கு ஏற்ற சூழ்ச்சியாக எடுத்துக்கொண்ட அவதாரங்கள் பலவற்றையும் தன்னுடைய இச்சையால் செய்தவன்; மிகவும் பழையதாகவும், அழகானதாகவும், வராஹ கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் இருந்ததும் ஆகிய இந்தப் பூமியை வேறு ஈடில்லாத வராஹ அவதாரம் கொண்டு, தனது பற்களால் எடுத்தவன்; என்னுடைய ஸ்வாமியாகவும், க்ருஷ்ணனாகவும் வந்து அவதரித்து, தன்னை எதிர்த்த குவலயாபீடம் என்ற யானையின் கொம்பை ஒடித்தவன்; மிகுந்த ஞானம் கொண்ட தேவர்களுக்கும் எண்ணுதற்கு அரியவன்; அடியார்களுக்கு உதவுவதற்காக நீண்ட திருப்பாற்கடலில் எப்போதும் கண் வளர்ந்தபடி உள்ளவன் - இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் என் அருகில் எப்போதும் உள்ளவன் ஆனான்.

அவதாரிகை - என் பரிஸரத்திலே வர்த்தித்தவன், அது ஸாத்மித்தவாரே, என் அருகே வந்து நின்றான் என்கிறார்.

விளக்கம் – என்னுடைய சுற்றுப்புறங்களில் வசித்தபடி இருந்தவன், அதனை நான் பொறுத்துக் கொண்டவுடன் என் அருகில் வந்து நின்றான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சூழல் பலபல வல்லான்) இப்போது சூழலென்கிறது அவதாரத்தை. அவதாரத்தை “சூழல்” என்பானென்? என்னில்; சேதநரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுமதாகையாலே. ஜாதிபேதத்தையும், அவாந்தர பேதத்தையும் பற்ற (பலபல) என்கிறது. (வல்லான்) கர்ம நிபந்தனமாகப் பிறக்குமவனுக்கும் முடியாத பிறவிகளைப் பிறக்கவல்லான். கர்மம் செய்யவல்லதன்றிறே, அநுக்ரஹம் செய்யவல்லது. அவற்றிலே ஒரு சூழல் சொல்லுகிறார், (தொல்லை) வாராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே. (அம்காலத்து) தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கின காலமிறே; அததைப் பற்ற அம் காலம் என்கிறார். (உலகை) ஒரு திருவடி திருவநந்தாழ்வானுக்காகத்தான் இப்படிப் படப்பெற்றதோ? ஸங்கல்பத்துக்கும் பாத்தம் போராத பூமிக்காகக் கிடர்! (கேழல் ஒன்றாகி) தன் மேன்மையோடு அணைந்திருப்பதொரு வடிவைத்தான் கொள்ளப்பெற்றதோ? (ஒன்றாகி) பின்பு ஸர்வசக்தியான தானே “இவ்வடிவைக் கொள்ள” என்னிலும் ஒண்ணாதபடி அத்வீதீயமாயிருக்கிறபடி. பூமி, ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டவாறே, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறாயாத வடிவைக் கொண்டவித்தனை அவன்தான்; அது அவன் கொண்ட வடிவாகையாலே அழிவுக்கிட்ட வடிவு தனக்கே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டியிருக்கும்; பன்றியாம் தேசிறே. (இடந்த) அஜ்ஜாதிக்காக உள்ளதொரு குணமாயிற்றுச் செருக்கு; ஸ்ரீய:பதி அவ்வடிவைக் கொண்டால் சொல்லவேண்டாவிறே. அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியைப் புக்கு எடுத்துக்கொண்டு ஏறினான். (கேசவன்) ப்ரசஸ்த கேசவன். அப்போதைத் திருமேனியும் உளைமயிருமாய் நின்ற நிலை. (என்னுடை அம்மான்) ஸம்ஸார ப்ரளயங் கொண்ட என்னை எடுத்தவன். (வேழ மருப்பை ஒசித்தான்) குவலயா பீடத்தினுடைய மருப்பை அநாயாலேந முறித்தவன். அப்படியே என்னுடைய மதக்களிறு ஐந்தினையும் சேரி திரியாமல் பண்ணினவன்; விரோதி நிரஸந சீலனென்றபடி. (விண்ணவர்க்கு எண்ணல் அரியான்) தனியே குவலயாபீடத்தோடே பொருதவன், ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் மநோரதத்துக்கும் அவ்வருகானவன். (ஆழ நெடுங்கடல் சேர்ந்தான்) அந்த ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளினவன். ஆழம் உறுத்தாமைக்கு. நெடுமை -

தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி வேண்டினபடி கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு. (அவன் என் அருகலிலானே) அவர்களைப் போலே எனக்கு அதாரவிப்ரக்ருஷ்டமாகவும் நிற்கிறிலன்.

விளக்கம் - சூழல் என்ற பதம் அவதாரத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது. அவதாரத்தை ஏன் சூழல் என்று கூறவேண்டும்? சூழ்ச்சியால் அடியார்களைத் தன் வசப்படுத்திக் கொள்வதால் சூழல் என்கிறார். அகப்படுத்திக் கொள்ளுதல் என்றால் வசீகரித்துக் கொள்ளுதல். ஜாதி வேறுபாடு மற்றும் ஒரே ஜாதியில் உள்ள வேறுபாடு ஆகியவற்றையும் காட்ட “பலபல” என்றார். இங்கு ஜாதி என்பது விலங்கு, தேவன், மனிதன் என்று பலவாக அவதார எடுத்ததைக் குறிக்கும். அவாந்தர பேதம் என்றால் விலங்கு ஜாதியில் பல விலங்குகளாக அவதாரம் எடுத்த நிலை - மச்சம், கூர்மம் போன்றவை; மனிதர்களில் பலவாக அவதாரம் எடுத்த நிலை - பரசுராமன், வாமனன் போன்றவை. (வல்லான்) - கர்மங்களின் விளைவால் பிறக்கும் உயிர்களால் எடுக்க இயலாத பிறவிகளையே இவன் எடுப்பான். ஆனால் கர்மங்களால் பீடிக்கப்பட்டவனுக்கு அல்லாமல், கர்மங்களால் பீடிக்கப்படாமல் உள்ளவனுக்கு இவ்விதம் பல ஜன்மங்கள் ஏற்படுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, கர்மங்களின் காரணமாக ஏற்படுகின்ற ஜன்மங்கள் என்பவையே அவனுக்கு அவதாரங்களாக உள்ளன என்றால், அந்தக் கர்மங்கள் நீக்கியவுடன் இவன் அவதாரங்களும் நின்றுவிடும்; ஆனால் இவனுடைய அநுக்ரஹம் என்பது நித்யமாக உள்ளதால் இவனது அவதாரங்களும் தொடர்ந்தபடியே இருக்கும் என்கிறார். அதில் ஒரு அவதாரத்தை இங்கு உரைக்கிறார். (தொல்லை) - வராஹ கல்பத்தின் தொடக்கத்தில். (அங்காலத்து) - இதனை அம்காலம் - அழகான காலம் என்று பிரிக்கவேண்டும். காலத்துக்கு அழகு உண்டா என்ற சந்தேகம் எழலாம். தன்னுடைய வடிவத்தை அனைவரது கண்களில் படும்படி ஸர்வேச்வரன் வராஹமாக நின்று செய்ததால் அந்தக் காலத்துக்கு அழகு ஏற்பட்டது. இதனால் அம்காலம் என்கிறார். (உலகை) - கருடன், ஆதிசேஷன் ஆகியவர்களுக்காகவோ இவ்விதம் செய்தான்? அல்ல. துளைத்து எடுக்கவேண்டும் என்ற இவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு ஏற்ற தரம் இல்லாத பூமியைக் காப்பாற்றுவதற்காக அல்லவோ இப்படி ஓர் அவதாரம் செய்தான்! (கேழல்) - தன்னுடைய மேன்மையுடன் சேர்ந்து விளங்கும் அளவிற்குத் தகுதியான ஒரு

வடிவத்தை எடுத்துக்கொண்டான். (ஒன்றாகி) - பின்னர் ஒரு காலத்தில், தானே மீண்டும் இதே வடிவம் கொள்ள எண்ணினாலும் இயலாதபடியான, “இதனைப் போன்று இரண்டாவதாக ஏதும் இல்லை” என்று கூறும்படியான வடிவம் எடுத்தான். இந்தப் பூமியானது ப்ரளயத்தில் சிக்குண்டபோது, இதில் உள்ள நீர் மற்றும் சேறு ஆகியவற்றால் மாற்றம் அடைந்து விடாதபடியான வடிவத்தைக் கொண்டான். இது அவனே தன்னுடைய இச்சையால் கொண்ட வடிவம் என்பதாலும், அடியார்களின் ஆபத்து நீக்குவதற்காக எடுத்த வடிவம் என்பதாலும் ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியாக, மிகுந்த அழகுடன் உள்ள வடிவம் என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட ஓர் அழகு இந்த வராஹ வடிவத்துக்கு உண்டோ என்றால் நாச்சியார் திருமொழி (11-8) - பன்றியாம் தேசு - என்றது காண்க. (இடந்த) - “எடுத்து” என்று கூறாமல் “இடந்த” என்று கூறியது, செருக்கின் செயல் என்பதால் அதனை விவரிக்கிறார். பன்றியின் ஜாதிக்கு கர்வம் என்பது ஒரு குணம் ஆகும்; மேலும் அந்த வடிவத்தை மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் எடுத்தால் செருக்கைப் பற்றி மேலும் கூறவேண்டாம் அல்லவோ? மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் என்பதே கர்வம் ஏற்படக் காரணமாகிவிடும். அத்துடன், இந்த வடிவம் வேறு சேர்ந்துகொண்டது என்கிறார். அண்டத்தின் அடியில் சென்று சேர்ந்து விட்ட பூமியை மீண்டும் எடுத்துக்கொண்டு மேலே வந்தான். (கேசவன்) - “கேழலாய் இடந்தவன்” என்று கூறும்போதே “ஈசுவரன்” என்பது தெளிவாக உள்ளபோது கேசவன் என்று ஏன் தனியாகக் கூறினார்? அந்த வராஹத்தின் பிடரிமுடியின் அழகையும் உரைக்கிறார். அந்தத் திருமேனியும் பிடரிமுடியுமாக நின்ற நிலை. (என்னுடைய) - இப்படியே ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் சிக்குண்டு கிடந்த என்னை எடுத்தவன். (வேழ மருப்பை ஒசித்தவன்) குவலயாபீடம் என்ற கம்சனின் யானையுடைய தந்தங்களை மிகவும் எளிதாக முறித்தவன். இது போன்றே முதல்திருவந்தாதி (47) - மதக்களிறு ஐந்தினையும் சேரி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பார்க்கின்ற விஷயங்களில் எல்லாம் கட்டுக்கு அடங்காமல் பாய்ந்து திரிகின்ற ஐந்து புலன்களையும் தடுத்தவன். விரோதிகளை அழிப்பவன் என்று கருத்து. (விண்ணவர்க்கு எண்ணல் அரியான்) - தனி ஒருவனாக நின்று குவலயாபீடத்துடன் போர் செய்தவன். நான்முகன் போன்றவர்களின் சிந்தனைக்குக் கூட எட்டாதவன். (ஆழ நெடுங்கடல் சேர்ந்தான்) - அப்படிப்பட்ட நான்முகன் போன்றவர்களின் கூக்குரலுக்குச் செவி சாய்க்கும்விதமாகத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்பவன். அவனது மென்மையான

திருமேனிக்கு உறுத்தாதபடி ஆழமாக விளங்கிய திருப்பாற்கடல். இதனையே “ஆழ” என்றார். நெடுமை என்றால் ஈடில்லாத திருவடிகள், திருத்தோள்கள், திருமுடி ஆகியவற்றைப் பலவாக விரித்து நான்முகன் முதலானவர்கள் வேண்டியபடி கண்வளர்பவன். (அவன் என் அருகலிலானே) - ஆனால் அவர்களுக்கு உள்ளது போன்று தூரத்தில் இல்லாமல் எனக்கு மிகவும் அருகில் உள்ளவன்.

1-9-3 அருகலிலாய பெருஞ்சீர் அமரர்களாதி முதல்வன்

கருகிய நீலநன்மேனிவண்ணன் செந்தாமரைக்கண்ணன்
பொருசிறைப் புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார்தனிக்கேள்வன்
ஒருகதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன் என்னோடுடனே

பொருள் – எந்தவிதமான தோஷங்களும் இன்றி, நித்யமாக எல்லையற்ற திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவன்; நித்யஸூரிகளுக்குக் காரணமாக உள்ள முதல்வன், கறுத்த நீலமணி போன்றதான திருமேனி நிறம் கொண்டவன்; அந்த நிறத்திற்கு ஒத்துள்ள சிவந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன்; மகிழ்ச்சி காரணமாக அடித்துக் கொள்ளும்படியான சிறகுகளைக் கொண்ட கருடனைத் தனது வாகனமாக விரும்பி ஏற்றுக்கொள்பவன்; பெரியபிராட்டியின் ஈடில்லாத நாயகனான ஸர்வேசுவரன் – இப்படிப்பட்டவன், என்னுடன் ஒரு வழி மூலமாக ஏற்படும் இனிமையை மட்டும் அளித்துவிட்டு, என்னிடமிருந்து நகர்ந்து விடுபவன் அல்லன்; அதாவது பலவிதங்களிலும் எனக்கு இன்பத்தை அளித்தபடி உள்ளான்.

அவதாரிகை - திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், பிராட்டிமார் தொடக்கமானாரோடு ஓரோ வகையாலே பரிமாறுமவன், என்னளவில் ஓரோ வகையில் பரிமாறி விடமாட்டுகிறிலன் என்கிறார்.

விளக்கம் – கருடன், ஆதிசேஷன், பெரியபிராட்டியார் ஆகியோருடன் ஒவ்வொரு விதமாகக் கலந்து நிற்பவன், என்னுடன் ஒரே போன்று அல்லாமல் அனைத்து விதமாகவும் கலந்து பரிமாறி, என்னைவிட்டு அகலாமல் உள்ளான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அருகல் - குறைகை; கேடு. இல் என்பது இல்லாமை; குறைவின்றிக்கே. ஆய - ஆன; நன்றான. ஹேயப்ரத்யநீகமுமாய்க் கல்யாணைகதாநமுமான நிரவதிக குணங்களையுடையனுமாய், அக்குணங்களை நித்யஸூரிகளை ஸதாநுபவம் பண்ணுவிக்குமவனுமாய், அவர்கள் ஸத்தாதிகள் தன் அதீநமாம்படியிருக்கிறவன். (கருகிய நீல நன்மேனி வண்ணன்) கறுத்து நெய்த்துப் பேச்சுக்கு அவிஷயமாம்படி விலக்ஷணமான திருமேனியில் நிறத்தையுடையவன். விலக்ஷணமான திருமேனியில் கறுத்து நெய்த்த நிறத்தையுடையவன்; அவர்களை ஸதாநுபவம் பண்ணி வைக்கும்போது படிவிடும்படி. (செந்தாமரைக் கண்ணன்) அகவாயில் குணங்களுக்கு ப்ரகாசகங்களான திருக்கண்களை யுடையவன். (பொருசிறைப் புள் உவந்தேறும்) ஸர்வேச்வரன் பெரிய திருவடியை மேற்கொள்ளுவதாக நினைத்து “வா” என்றழைத்தால், அவனுடைய அங்கீகாரத்தால் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே பெருக்காறு சுழித்தாற்போலே சுழித்துத் தன்னில்தான் பொராநின்றுள்ள சிறகையுடையனாய்க் கொண்டாயிற்றுத் தோற்றுவது. அவனும் “நாம் இவனை மேற்கொள்ளப்பெற்றோமே” என்று திருவுள்ளத்தில் ப்ரீதியோடேயாயிற்று மேற்கொள்ளுவது. (பூமகளார் தனிக்கேள்வன்) புஷ்பத்தில் பரிமளம் வடிவு கொண்டாற் போலேயிருப்பாளாய் போக்யதைக வேஷையான பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபன் என்றால், இப்படிப்பட்ட ஐச்வர்யத்துக்கு இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி இருக்கிறவன். (ஒரு கதியின் இத்யாதி) அவர்களோடு பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியால் வந்த ரஸத்தைத் தந்து விடுகிறிலன் என்னளவில்; நித்யஸூரிகள் எல்லார் பக்கலிலும் பண்ணும் ஆதரத்தை என் பக்கலிலே பண்ணா நின்றான். (உடனே) “இவன் ஒரு விபூதிமான், அந்யபரன்” என்று தோற்ற இருக்கிறிலன். நித்யவிபூதியில் கேள்வியும் இங்கேயிருந்தேயாமித்தனை. “தண்டாமம் செய்து” என்று நித்யவிபூதியில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினானென்றார் கீழில் திருவாய்மொழியில்; இதில் அவ்விபூதியிலு ள்ளாரோடு பரிமாறும்படியை என்னொருவனோடு பரிமாறினான் என்கிறார்.

விளக்கம் - அருகல் என்றால் குறை அல்லது தோஷம். அல்லது அருகல் என்றால் அநித்யம் என்றும் கொள்ளலாம். இங்கு குறைவு என்பதே இல்லாத குணங்கள்

கொண்டவன் என்கிறார். குணத்துக்குத் தோஷம் என்னவென்றால், ஒரு குணத்தை அனுபவித்தவுடன் அதில் த்ருப்தி ஏற்பட்டது என்றால், அது குறைவுள்ள தோஷம் ஆகும். இப்படி இல்லாமல் எல்லையற்ற இன்பம், த்ருப்தி ஏற்படுத்தாத குணங்கள் கொண்டவன். ஹேயப்ரத்யநீகம் என்றால் தள்ளப்படவேண்டியவைகளில் இருந்து மாறுபட்டதும், எல்லையற்றதும் ஆகிய கல்யாண குணங்களை உடையவன் என்று கருத்து. அந்தக் குணங்களை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அனுபவித்தபடி இருக்குமாறு செய்பவன். அவர்களுடைய இருப்பு மற்றும் செயல்பாடுகள் ஆகியவை தன்னுடைய ஏவலுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ளவன். (கருகிய நீல நன்மேனி வண்ணன்) - “கருகிய, நீலம், நல்” ஆகிய மூன்று பதங்களையும் இவனுடைய திருமேனியின் நிறத்துக்கு விசேஷணம் என்று உரைக்கிறார். கருமையாகவும், வேறுபட்டு உள்ளதால் சொற்களால் விவரித்துக் கூற இயலாதபடியும், வேறுபட்டு உள்ளதான திருமேனி நிறம் கொண்டவன். அல்லது அனைத்தையும் விட வேறுபட்டதான திருமேனியில் கருமையாக, பளபளப்பான நிறம் கொண்டவன் என்று உரைக்கலாம். இதன் மூலம் நித்யஸூரிகள் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்யும்போது, அவர்கள் தங்களுடைய இருப்பையே இவன் அதீனமாக்கும்படி செய்பவன். இங்கு படிவிடுதல் என்றால் ஜீவனத்தை விடுதல் என்று பொருள். (செந்தாமரைக் கண்ணன்) - வெளிப்படாமல் உள்ளே இருக்கின்ற பல குணங்களும் வெளிப்படும்படியாக, அவற்றை வெளிப்படுத்தும் திருக்கண்கள் கொண்டவன். (பொருசிறைப் புள் உவந்தேறும்) - இதம் மூலம் கருடனைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டதால் ஏற்பட்ட மகிழ்வு கூறப்பட்டது. ஸர்வேச்வரன் கருடனின் மீது எழுந்தருளும் பொருட்டு அவனை “வா” என்று அழைத்தால், ஸர்வேச்வரனின் அங்கீகாரம் காரணமாக ஏற்படுகின்ற மகிழ்ச்சியை, வெளிப்படுத்தும்விதமாக, தன்னில் உள்ள பெரிய சிறகுகளை விரித்து நிற்கும் நிலை. ஸர்வேச்வரனும் கருடன் இவ்விதம் வந்து நிற்பதைக் கண்டு, “நாம் இவனை நமது அடியனாக அடைந்தோமே” என்று திருவுள்ளத்தில் மிகுந்த பூரிப்புடன் அவன் மீது எழுந்தருள்கிறான். (பூமகளார் தனிக்கேள்வன்) - மலர் ஒன்றில் நறுமணம் வடிவு கொண்டது போன்றுள்ள பெரியபிராட்டி. இவனுக்கு இனிமையாக உள்ளதே வடிவாகக் கொண்ட பெரியபிராட்டியாரின் நாயகன், இப்படியாக இவளைச் செல்வமாக பெற்ற நிலை மற்றொருவனுக்கு உண்டு என்று இரண்டாம் விரலைக் காண்பித்து எண்ண இயலாதபடி உள்ளவன். (ஒரு கதியின் இத்யாதி) -

“அமரர்கள்” என்று வரிசைப்படுத்திப் பொருள் உரைக்கிறார். கருடன், பெரியபிராட்டியர் போன்றவர்களுடன் கலந்து பழகும்போது ஒவ்வொரு விதமாகப் பழகுகிறான். ஆனால் என்னிடம் பழகும்போது நித்யசூரிகள் அனைவரிடமும் செய்கின்ற விருப்பத்தை என் ஒருவனிடம் செய்தான். (உடனே) – “இவன் ஒரு பெரிய செல்வத்துக்கு அதிபதி, இவன் வேறு எதனையும் காணமாட்டான் போலும்”, என்றெல்லாம் அனைவரும் கூறும்படியாக என்னுடனே உள்ளான். நித்யவிபூதியை இவன் ஆள்வதும் இங்கே லீலாவிபூதியில் இவர் பக்கம் அமர்ந்தபடியே செய்கிறான். திருவாய்மொழி (1-7-7) – தண்டாமம் செய்து – நித்யவிபூதியில் செய்கின்ற விருப்பத்தைத் தன்னிடம் செய்தான் - என்று முன்பு உரைத்தார். இந்தத் திருவாய்மொழியில், அந்த நித்யவிபூதியில் உள்ளவர்களிடம் செய்யும் விருப்பத்தை என்னிடம் வைத்தான் என்கிறார். “அருகலிலாய என்று தொடங்கி, பூமகளார் தனிக்கேள்வன் என்னோடுடன் ஒரு கதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்” என்று படிக்கவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 59)

56. வயலிடமுண்டபிரானார் விடுத்திருவருளால்

உயலிடம் பெற்றுய்ந்தமஞ்சலந்தோழி ஓர்தண்டென்றல்வந்

தயலிடையாருமறிந்திலரம் பூந்துழாயினிந்தேன்

புயலுடை நீர்மையினால் தடவிற்றென் புலன்கலனே

பொருள் - (நாயகி தோழியிடம் உரைப்பது) அழகான தோழியே! வியக்கவைப்பதாக உள்ள இந்தப் பூமியைத் தனது திருவயிற்றில் வைத்துக்கொண்டு உதவி செய்த ஸர்வேச்வரன் என் விஷயத்தில் செலுத்திய சிறந்த கடாசஷம் காரணமாக நான் வாழ்வதற்குக் காலம் கிட்டியவளாகப் பிழைத்துக்கொண்டேன். இனி நான் வாடைக்காற்று போன்றவை குறித்து அச்சம் கொள்ளமாட்டேன். ஆகவே நீயும் என்னைக் குறித்து அச்சம் கொள்ளவேண்டாம். குளிர்ந்த தென்றல் காற்றானது இங்கு வந்து வீசி, அழகான மலர்களைக் கொண்டதான துளசிமாலையில் உள்ள தேன்துளிகளை, மேகத்தின் தன்மையைத் தான் கைக்கொண்டு, மழை பெய்வது போன்று என் மீது பெய்து, எனது இந்திரியங்களையும் ஆபரணங்களையும் ஸ்பரிசம் செய்தபடி உள்ளது. இதனை இங்கு உள்ளவர்கள் யாரும் அறியவில்லை.

அவதாரிகை - கலந்து பிரிந்த தலைமகன் வரவுதாழ்க்க, பிரிவாற்றாத் தலைமகளைக் கண்ட தோழி, “இவளுடையவாற்றாமையிருந்தபடி இதுவாயிருந்தது; நாயகனையோ வரக் காண்கிறிலோம். இனி இவள் ஜீவிக்கையென்றோரு பொருளில்லை, இவளை யிழந்தோமாகாதே” என்று நோவுபட; இத்தைக் கண்ட தலைமகள் இவள் ஸந்நிதியிலே யாத்ருச்சிகமாக ஒரு ஸம்ச்லேஷம் வருத்தமாயிற்றாய் அதை இவளை நோக்கி, “நீயுமறியாதபடி இங்ஙனையொரு ஸம்ச்லேஷம் வருத்தமாயிற்றது காண், நீயஞ்ச வேண்டா காண்” என்று தலைமகள் தான் தோழிக்கு வருத்தமான ஸம்ச்லேஷத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

விளக்கம் - நாயகியுடன் சிறிது காலம் கலந்த பின்னர் தலைமகன் பிரிந்து சென்றான். அவன் வருவதற்குக் காலதாமதம் ஆவதைத் தோழி கண்ணுற்றாள். அந்தப் பிரிவைத் தாங்க இயலாமல் நாயகி தவிப்பதை நோக்கினாள். இவள் தனது மனதில், “இவளுடைய பிரிவுத்துன்பம் இத்தனை கொடியதாக உள்ளது. நாயகன் வருதற்கான அறிகுறியே இல்லை. இவள் உயிர்தரிக்க எந்தவிதமான காரணமும் இல்லை என்று இவளே முடிவு செய்துவிடுவாள். ஆக இவளை நாம் இழந்துவிடுமோமோ”, என்று துன்பம் கொண்டாள். இதனை உணர்ந்த தலைமகள், தற்செயலாக அந்த நேரத்தில் தலைமகனின் தொடர்புள்ள வஸ்து ஒன்றுடன் தனக்கு ஒரு தொடர்பு ஏற்பட, அதனை மனதில் கொண்டு தோழியிடம், “நீயும் அறியாதபடி இங்கு ஒரு தொடர்பு ஏற்பட்டது. ஆகவே என் நிலைமை குறித்து நீ அச்சம் கொள்ளவேண்டாம்”, என்று உரைத்தாள். தொடர்ந்து தனக்குக் கைக்கூடிய அந்த தொடர்பு குறித்து தோழியிடம் உரைக்கத் தொடங்கினாள்.

வ்யாக்யானம் - இதுண்டாம்போது நம்பக்கலிலேயுமொரு கைம்முதல் வேணும்! அதின்னதென்றறிந்திலோமீயென்ன, (வியலிடமுண்ட) ப்ரளயத்தில் பூமிக்குள்ள கைம்முதலிறே நமக்குமுள்ளதென்கிறாள். ஆபத்தைக் காணவேண்டுவது அவர்க்கு; ப்ரளயாபத்தில் தன் வயிற்றிலே வைத்து நோக்குகிறபோது பூமிக்காக வேதேனுமொரு கைம்முதலுண்டோ? அப்போது அப்பூமிக்காக உண்டானவாற்றாமை இவளொருத்திக்கு முண்டு போலே காணும். (பிரானார்) உபகாரமே காண் அவர் பக்கலுள்ளது; அவர் பண்ணும் க்ருபைக்குப்

பாத்ரமாமித்தனையே அத்தலைக்கு வேண்டுவது. அவர் பண்ணுமருள் ஒரு ஸஹகாரியை யபேசஷித்திராதிநே.

விளக்கம் – தோழியானவள், “அவனுடைய கடாசஷம் பூமிக்குக் கிட்டியது போன்று நமக்கும் கிட்டவேண்டும் என்றால், நம்மிடம் அதற்கான செயல்பாடுகள் ஏற்றபடி இருக்கவேண்டுமே. ஆனால் அப்படி எந்தவிதமான செயல்பாடுகளும் நம்மிடம் இன்னது உள்ளது என்று நாம் எதனையும் அறியவில்லையே”, என்றாள். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (வியலிடமுண்ட) - ப்ரளய காலத்தில் இந்தப் பூமியிடம் எந்தவிதமான கைம்மாறு இருந்ததோ, அது இப்போது நம்மிடம் உள்ளது என்கிறாள். அதாவது ஆபத்து என்று நிலையை அவன் கண்டால் போதுமானது, அது மட்டுமே அவன் எதிர்பார்ப்பது ஆகும். ப்ரளயத்தின்போது உண்டான ஆபத்து என்ற காலத்தில் தனது வயிற்றிலே பூமியை வைத்துக் காப்பாற்றினான்; அந்த நேரத்தில் பூமியிடம் “ப்ரளயத்தால் ஆபத்து” என்ற கைம்மாறைக் காட்டிலும் வேறு ஏதேனும் இருந்ததோ? அப்போது அந்தப் பூமிக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் என்பதே இவளுக்கு இப்போது இன்று ஏற்பட்டது. (பிரானார்) – அனைவருக்கு உதவி செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் மட்டுமே அவனுக்கு எப்போதும் உள்ளது. இதற்கு நம்மிடம் என்ன தகுதி வேண்டும் என்றால், அவன் காட்டும் கருணை என்பதை ஏற்றுக் கொள்பவர்களாக இருந்தாலே போதுமானது. அவன் வீசுகின்ற கடாசஷம் என்பது வேறு எந்தவிதமான உதவியையும் எதிர்பார்க்காமல் உள்ளது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - எம்பெருமானாரெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருக்கிறவர்கள் “நமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்க வடுப்பதென்” என்ன, வங்கிப்புரத்து நம்பியிருந்தவர் “முடோயல்பமதி என்கிற சஷத்ரபந்துவினுடைய வாக்கியமன்றோ” என்ன; “அதொண்ணாது காண், ப்ரணதே என்றொன்றுண்டு; அதிலே ஒரு ஸர்வஜ்ஞனறிய நிர்மமனாய் விழவேணுமிநே; நந்தலையிலேயே ஏதேனுமோர் அந்வயமொதுங்கில் அது செய்து தலைக்கட்டுகையிலுள்ள வருமையாலே அது இழவோடே தலைக்கட்டும்படியிருக்குங்காண். இத்தலையாலே ஏதேனுமோர்சம் வருவதுண்டாகில் அது அப்ரதிஷேதத்திலே புகுமித்தனை யல்லது உபாய ஸஹகாரமாகாது. ‘நீ யுபாயமாகவேணும்’ என்கிற

ஸ்வீகாரம் அவச்ய அபேக்ஷிதமாயிருக்கச் செய்தேயும், அத்தலையிலே உபாய பாவமாம்படியிறே இருப்பது. இவன் பக்கலிலே பரமபக்தி பர்யந்தமாக விளைந்தாலும் அது ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான ருசியிலே அந்வயிக்கு மித்தனைபோக்கி ஸ்வதந்த்ரமாக நின்று பலப்ரதமாக மாட்டாதேயிறேயிருப்பது; “ஆனால் பின்னை நினைத்திருக்கவடுப்பதென்” என்ன; “காளியனுடைய வார்த்தையை நினைத்திருக்க வடுக்கும்” என்றருளிச் செய்தருளினார். “ஸோஹம்” திருமேனியிலே யென்னுடலையிட்டுச் சுற்றின ப்ராதிகூல்யத்தில் நின்று நிவ்ருத்தனாகாத நான். “தேவதேவேச” ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியே பரிகரமாகப் போரும்படியாயன்றோ உன்னுடைய நைரபேக்ஷயமிருப்பது. க்ருபை பண்ண வேணுமென்கிற உக்திமாத்ரத்தையிறே இப்போது ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியாக நினைக்கிறது. “நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம் மெருவி வந்து நின் சரணென்”; கையிலுள்ளது ப்ராதிகூல்யத்துக்குப் பரிகரமாயிருக்க, “சரணம்” என்ற உத்தி மாத்ரமேயிறே யதின் பக்கலுள்ளது. (வெருவிவந்து) அவ்வுக்திதானும் போழ்க்கனிறே ஆர்த்தியில்லாமையாலே; சத்ருபயத்தாலே வந்த வித்தனை யிறே. “நார்ச்சநாதெள ஸ்துதெளநச ஸாமர்த்யவாந்” எனக்கென்றாவெல்லாம் செய்யவல்லேன்; உனக்கென்றா லொரு துரும்பு நறுக்குகைக்கு சக்தியில்லை. ஒன்றுஞ் செய்யவேண்டாதபடி நிரபேக்ஷனாயிருந்தாய் நீ; ஒன்றுஞ் செய்கைக்குச் சக்தியின்றிக்கேயிருந்தேன் நான். உனக்கென்றா லெல்லாஞ் செய்யவல்லையாகில் நமக்கென்றா லொன்றுஞ் செய்யமாட்டாயாகில், ஆனாலினி நம்மைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்னென்ன; “க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி:” இனி க்ருபை பண்ண வேண்டியிருந்தது; அது தனக்கநுதாபம் வேணும்; க்ருபைக்குப் பரிகரமான அநுதாபமென்பக்கலின்றிக்கே யிருந்தது. இனி இவ்வநுதாபத்தால் கொள்ளுங் கார்யத்தையும் க்ருபையையே கொண்டு கொள்ளப் பார்த்தருள வேணும். “பலபுஜி சிசுபாலே” இத்யாதி. காகமானால் “ஸதம்நிபதிதம்” என்று ஆர்த்தியோடே பூமியிலே வந்து விழுந்தமையுண்டு. சிசுபாலனானால் திருநாமங்களைச் சொல்லி த்வங்கரித்தமையுண்டு; இப்படி யவர்கள் பக்கலிலே அல்பகுணம் ஆரோபிக்கையாலே அவர்கள் பக்கல் உன்னுடைய க்ருபை முடங்கப்பட்டது. என் பக்கலங்ஙன் பழியிடலாவதொன்றில்லாமையாலே உன் க்ருபைக்குத் தான் நினைத்தபடி யழகு செண்டெ றலாமிறே என் பக்கல்.

விளக்கம் - இங்கு ஒரு நிகழ்வைக் காண்பிக்கிறார். ஒரு சமயம் எம்பெருமானார் எழுந்தருளியிருந்த இடத்திற்கு வந்து அவரது திருவடிகளை வணங்கி பலர் நின்றனர். அப்போது அவர்களுக்கு, “நாம் கரை ஏறுவதற்குத் தஞ்சமாக எதனை எண்ணவேண்டும்?”, என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. அப்போது இதற்கு விடையாக வங்கிபுரத்து நம்பி கீழே உள்ள விஷ்ணுதர்ம ச்லோகத்தை உரைத்து, “இதில் கூறியபடி சூத்திரபந்துவின் சொற்கள் அல்லவோ எப்போதும் நம்மால் நினைக்கப்பட வேண்டியவை”, என்றார். அந்த ச்லோகம் விஷ்ணுதர்மம் (98-35):

மூடோயம் அல்பமதி அல்பவிசேஷ்டிதோயம் கலிஷ்டாம்
மநோஸ்ய விநயைர் நமயி ப்ரஸங்கி
இத்தம் க்ருபாம் குரு மயி ப்ரணதே கிலேச த்வாம்
ஸ்தோதும் அம்புஜ பவோபி ஹி தேவநேச:

இதன் பொருள் - அனைத்திற்கும் தலைவனே! அடியேன் தாழ்ந்த அறிவு கொண்டவன், அற்பமான செயல்களை மட்டுமே செய்பவன், இந்த மனம் தீயவற்றை மட்டுமே நாடுகிறது, எனக்கு இந்த மனம் கட்டுப்பட மறுக்கிறது; ஆகவே உன்னை அண்டி நிற்கும் எனக்கு அருள் புரியவேண்டும்; நான்முகன் கூட உன்னை முற்றிலுமாகத் துதிக்கும் அறிவு படைத்தவன் அல்லன் - என்பதாகும். இதனைக் கேட்ட எம்பெருமானார், “இது கைகூடுவது அரிது, போதாது”, என்றார். தொடர்ந்து அவர், “அந்தச் சொற்களில் ப்ரணதே - உன்னை இவ்விதம் வணங்கும் எனக்கு - என்ற பதங்களைக் காண்பீர்களாக. அதாவது தன்னுடையது என்று ஏதும் இல்லதவனாக மட்டுமே அனைத்தும் அறிந்த ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் விழவேண்டும். நாம் ஏதோ ஒரு செயலைச் செய்து அதன் மூலமாகப் பயன் பெறுகிறோம் என்ற எண்ணம் உண்டானால், அதனைச் செய்வது என்பது வருத்தத்தை ஏற்படுத்தி, அந்தப் பயனை அடையவிடாமல் தடுத்துவிடும். நம்மிடம் ஏதாவது ஒரு தகுதி உள்ளதாக வைத்துக் கொண்டாலும், அந்தத் தகுதியானது அவன் எந்தவிதமான காரணத்தையும் நம்மிடமிருந்து எதிர்பாராமல் நமக்குச் செய்கின்ற கருணையை நாம் தடுத்துவிடாமல் தடுப்பதற்காக மட்டுமே உதவுகிறது; அந்தத் தகுதியானது அவனுடைய கடாசுஷத்தைப் பெறுவதற்கான உபாயம் ஆகாது. ‘நீயே எனக்கு உபாயமாக இருக்கவேண்டும்’ என்ற எண்ணம் நமக்கு அவசியம் இருக்கவேண்டும் என்றாலும், அப்படிப்பட்ட எண்ணமும் அவன் மூலமே வந்ததாக இருக்கவேண்டும். ஒருவனுக்குப் பரமபக்தி முடிய ஏற்பட்டாலும், அத்தகைய பரமபக்தி என்பது ஸர்வேச்வரனை இவன் அனுபவிப்பதான ரூசி

என்பதில் சென்று முடிந்துவிடும் அல்லாமல், அத்தகைய பரமபக்தி என்பது தானாகவே தனித்து நின்று இவன் விரும்பும் பலனை அளிப்பதற்கான திறன் கொண்டது அல்ல. ஆகவே சஷத்ரபந்துவின் சொற்கள் நமக்குத் தஞ்சம் ஆகாது”, என்றார். இதனைக் கேட்டவர்கள் எம்பெருமானாரிடம், “அப்படியென்றால், வேறு எதனைத் தஞ்சமாக எண்ணியபடி இருப்பது?”, என்றனர். இதற்கு எம்பெருமானார், “காளியன் உரைத்த சொற்களே தஞ்சமாக எண்ணியிருப்பதற்கு ஏற்றவை”, என்று அருளிச்செய்தார். அது என்ன? ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-7-10) ஸோஹம் தே தேவதேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச ஸாமர்த்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே - தேவர்களின் தலைவனே! உன்னை அர்ச்சனை செய்வது மற்றும் துதிப்பது ஆகியவற்றில் நான் சிறிதும் திறன் அற்றவன்; இப்படியாக உள்ள எனக்கு நீயே க்ருபை செய்து, உன்னுடைய திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து, அருள் புரியவேண்டும் - என்ற ச்லோகம் இங்கு உரைக்கப்பட்டது. (ஸோஹம்) - உன்னுடைய மென்மையான திருமேனியை எனது சரீரத்தைக் கொண்டு வளைத்து, உனக்கு விருப்பம் அல்லாத செயல்கள் எதிலிருந்தும் விடுதலை அடையாமல் உள்ள நான். (தேவதேவச) - உனக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றைச் செய்யாமல் விடுத்தல் என்பது மட்டுமே உன்னுடைய க்ருபையைப் பெறத் தேவையான கைம்மாறு என்று கொள்ளும்படியாக அல்லவோ உன் தன்மை உள்ளது? “எனக்கு நீயே க்ருபை செய்யவேண்டும்” என்ற வேண்டுகல் சொற்களை மட்டுமே “விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்குதல்” என்று ஸர்வேச்வரன் எண்ணிக் கொள்கிறான். வெறும் சொற்கள் மட்டுமே உரைத்ததை “விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்குதல்” என்று கொள்ள இயலுமோ என்ற சந்தேகம் எழலாம்; இதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். பெரியதிருமொழி (5-6-4) - நச்சசோர்வதோர் - கொடிய விஷத்தைக் கக்கியபடியும், கொடூரமாகவும், கோபத்தை உடையதாகவும் உள்ள ஸுமுகன் என்ற நாகம் தன்னை அழிக்க வந்த கருடனுக்கு பயந்து உன்னிடம் “சரணம்” என்று கூறிப் புகுந்தது - என்றதைக் காண்பிக்கிறார். அந்த நாகத்தின் மனதில் விரோதப்போக்கு இருந்தபோதிலும், “சரணம்” என்று கூறிய சொற்கள் மட்டுமே உதவியாக இருந்தது அல்லவா? (வெருவி வந்து) - அச்சத்துடன் ஓடி வந்தது, அதனை ஏற்றான். வேறு துன்பம் ஏதும் இன்றி விரோதியிடம் உண்டான பயம் மட்டுமே அந்த நாகத்திற்கு இருந்தது. “நார்ச்சநா - அர்ச்சிக்கவும் துதிக்கவும் திறன் கொண்டவன் அல்லன்” - அதாவது “எனக்காக ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்யவேண்டும் என்றால், எதனை வேண்டுமானாலும் செய்யவல்ல வல்லமை கொண்டவனாக நான் உள்ளேன்; ஆனால் உனக்காக ஒரு செயலைச் செய்யவேண்டும் என்றால், ஒரு சிறிய துரும்பை

அறுப்பதற்கும் சக்தி அற்றவனாகி விடுகிறேன். நான் உன்னை அடைவதற்கு, நான் எதனையும் செய்ய வேண்டாம் என்று எண்ணியபடி நீ உள்ளாய். எதனையும் செய்யத் திறன் இன்றியே நான் இருந்தேன்”, என்று காளியன் க்ருஷ்ணனிடம் கூறினான். இதைக் கேட்ட க்ருஷ்ணன் காளியனிடம், “உனக்காக எதனையும் செய்து கொள்ளும் திறன் கொண்டவனாக நீ இருப்பதாக உரைக்கிறாய். ஆனால் நமக்காக சிறிய செயலையும் செய்யும் சக்தி அற்றவன் என்கிறாய். அப்படி எனில் நான் உனக்காக என்ன செய்யவேண்டும் என்று நீ எதிர்பார்க்கிறாய்?”, என்று வினவினான். இதற்குக் காளியன் க்ருஷ்ணனிடம், “க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: - நீ கருணை செய்தால் மட்டுமே போதுமானது”, என்றான். இதனைக் கேட்ட க்ருஷ்ணன், “அப்படி உனக்கு நான் கருணை செய்யவேண்டும் என்றால் அதற்கு ஏற்ற குணம் உன்னிடம் இருக்கவேண்டுமே!”, என்றான். இதற்குக் காளியன், “நீ கருணை காண்பிப்பதற்கு என்னிடம் இருக்கவேண்டிய குணங்கள் ஏதும் என்னிடம் இல்லை. ஆயினும் அத்தகைய குணங்கள் காரணமாக நீ காண்பிக்கும் கருணை என்பதையும் எனக்கு உனது கருணையாலேயே ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும்”, என்றான். இவ்விதம் உயர்ந்த குணங்கள் ஏதும் இல்லாதவர்களுக்கும் கருணை காண்பித்தவர்கள் உள்ளனரா என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-97) - பலிபுஜிசிசுபாலே - காகாஸூரன் மற்றும் சிசுபாலன் - என்பதைக் காண்பிக்கிறார். காளியன் தொடர்ந்து, “ஆனால் அந்தக் காகாசூரன் மற்றும் சிசுபாலன் ஆகியோர்களுக்கும் எனக்கும் வேறுபாடு உண்டு. காகாசூரனை எடுத்துக்கொண்டால் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-34) - ஸ தம் நிபதிதம் - பூமியில் விழுந்து அடைக்கலம் வேண்டிய - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப துன்பம் கொண்டு சரணம் என்று பூமியில் விழுந்தான். சிசுபாலனை எடுத்துக்கொண்டால் உனது திருநாமங்கள் ஒவ்வொன்றாய் உரைத்து உனது அங்கீகாரம் பெற்றான். இப்படியாக அவர்கள் பக்கம் உன்னைப் பற்றிய குணம் என்பது சற்றே தலைதூக்கியதால், உனது கருணை என்பது அவர்கள் பக்கம் முதலில் முடக்கப்பட்டு, பின்னரே வெளிப்பட்டது. ஆனால் என் விஷயத்தில் உனக்கு அது போன்ற பழி ஏற்பட்டது; உனது கருணைக்கு ஏற்ற அழகு சட்டென்று வெளிப்படலாம் அன்றோ?”, என்றான்.

வ்யாக்யானம் - (விடுத்ததிருவருளால்) அவர் தந்த வருளாலே. இத்தலையிலுள்ள தொன்றும் பாராதே தம்பேறாக அவர் பண்ணினவருளாலே. (விடுத்த) வரவிட்ட - தந்த. (உயலிடம் பெற்றுய்ந்தம்) “இவளுக்கு ஜீவிகைக்கோ ரவகாசமில்லை; இவள் உஜ்ஜீவித்தாளாகக் காணமாட்டோம்” என்றிறே தோழியிருந்தது. உஜ்ஜீவிகைக் கோரவகாசமுண்டாயிற்று. அது தான் மேல்வரக்கடவதென்று பார்த்திருக்கையன்றிக்கே, பெற்றுய்வதும் செய்தோம். அவன் ஸ்வபாவத்தைத் தோழியறிந்திருக்கையாலே “அவனையுமிழந்தோம், இவனையுமிழந்தோம்” என்றிறேயிருந்தாள்; எல்லாரு முஜ்ஜீவித்தோங்காண். (அஞ்சல்) அஞ்சாதேகொள். (அம்தோழி) என்னுடைய பேறேயுனக்குப் பேறாக இருக்குமவளிறே நீ. “ஏகம்து: கம்ஸுகஞ்சகௌ” என்கிறபடியே “தோழி” என்றபோதே இவ்வளவில்லையோ? “அந்தோழி” என்றத்தால் பெற்ற தென்னென்னில், தந்தாம் ப்ரயோஜநமுமித்தலையில் ப்ரயோஜநமும் வேண்டியிருப்பாருமுண்டு; ஸ்வ ப்ரயோஜநத்தைப் பாராதே இத்தலையில் ப்ரயோஜநமே ப்ரயோஜநமாயிருக்கை “அம்” என்கிற விசேஷணத்தால். “ஸுஹ்ருதோவாபவத்விதா:” என்னக்கடவதிறே. தம்மைக் கண்ட காட்சியிலே ஜ்யேஷ்டனை எதிரியாக்கி அவனிலும் நம்மையந்தரங்கராக்கிக் கார்யங் கொள்ளுந்தனை ஸௌஹார்த்தமுள்ளது உமக்கே காணுமென்கிறார். என்னுடைய பேறே யுனக்குப் பேறாய், என்னுடைய இழவே யுனக்கிழ வென்றிருக்கையலே என்னுடைய விழவை நினைத்தஞ்சுதியிறே; இனியஞ்சாதே கொள்.

விளக்கம் - (விடுத்ததிருவருளால்) - அவன் தந்த அருள் மூலமாக. நம்மிடம் எதனையும் எதிர்பாராமல் நமக்கு உதவுவது என்பதைத் தன் பேறாக்கிக் கொண்டு, அவன் செய்த அருளால். (விடுத்த) - வரவிட்ட, அளித்த. (உயலிடம் பெற்றுய்ந்தம்) - “இனி இந்தத் தலைமகள் பிழைப்பதற்கு எந்த ஒரு வாய்ப்பும் இல்லை. இனி இவள் பிழைத்திருப்பதை நாம் காணமாட்டோம்”, என்று தோழி முடிவு செய்தாள். இதனை உணர்ந்த தலைமகள் தோழியிடம், “நான் பிழைத்திருப்பதற்கான வழி ஒன்று ஏற்பட்டது. அந்த வழியானது மெதுவாக வெளிப்பட்டு மேலே எழும்பும் என்று எதிர்பார்த்து நிற்கவேண்டாதபடி, அதனை இப்போது பெற்றோம், இதனால் பிழைத்தோம்”, என்றாள். அதாவது தலைவனின் ஸ்வபாவம் மற்றும் தலைவியின் ஸ்வபாவம் ஆகிய இரண்டையும் தோழி உணர்ந்திருந்தாள். இதனால்தான் அவள், “அவனையும் நாம் இழந்தோம், இவனையும் இழந்தோம்”, என்று எண்ணியே

இருந்தாள். அப்போது தலைவி, “நாம் அனைவரும் பிழைத்தோம்”, என்றாள். (அஞ்சல்) – அச்சம் சொள்ளாதே. (அம்தோழி) - என்னுடைய பேறு என்பதையே உனக்குக் கிட்டிய பேறாக இருக்கின்ற தோழி அல்லவோ நீ? இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (5-18) - ஏகம்து: கம்ஸுகஞ்சகௌ – நம் இருவருடைய சுகமும் துக்கம் நமக்குப் பொதுவானவை - என்பதற்கு ஏற்ப நாம் உள்ளோம். “தோழி” என்று கூறியபோதே இந்தக் கருத்து வெளிப்படும் அல்லவோ? தனியாக “அம்தோழி = அன்பான தோழி” என்று கூறவும் வேண்டுமா? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். தனக்குப் பலன்களும், தனது தோழிக்குப் பலன்களும் சேர்த்து வேண்டியபடி உள்ளவர்கள் சிலர் இருப்பார்கள்; ஆனால் இந்தத் தோழியோ தன்னுடைய பயன் எதனையும் எதிர்பாராமல், தலைவியின் பயனையே எதிர்பார்த்தபடி உள்ளதால் “அம்” என்கிறாள். இது போன்று இருந்தவர்கள் யாரேனும் உண்டா என்றால், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-14) – ஸுஹ்ருதோவாபவத்விதா: - சுகீவனிடம் இராமன், “உன்னைப் போன்ற நண்பன் கிடைக்கமாட்டான்”, என்று கூறியதைக் காண்பிக்கிறார். அதாவது இராமன் சுகீவனிடம், “நீ நம்மைக் கண்டவுடன் உன்னுடைய மூத்த சகோதரனைக் கூட உனது விரோதியாக்கி, அவனைக் காட்டிலும் நம்மீது மிகவும் நம்பிக்கை கொண்டு, உன்னுடைய அந்தரங்க விஷயங்களுக்கு என் மூலம் விடை தேடிக்கொள்ளும் அளவிற்கு உனது நட்பு உள்ளதை நாம் அப்போதே கண்டோம்”, என்றான். தலைவி தோழியிடம், “என்னுடைய பேறு என்பது உனக்குப் பேறாக, எனது இழப்பு என்பது உனது இழப்பாக கொண்டு நீ அஞ்சியபடி இதுவரை இருந்தாய். இனி அந்த அச்சம் கொள்ளத் தேவையில்லை”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஓர் தண்தென்றல் வந்து) தென்றலெல்லாம் பாதகமாயேயிறே யிதுக்கு முன்போந்தது. இப்போது குளிர்ந்ததொரு தென்றல் வந்ததென்கிறாள். தென்றல் குளிர்வது ஸம்ச்லேஷம் வருத்தமானாவிறே. ஸம்ச்லேஷம் வருத்தமென்னுமிடத்தை அக்ராம்யமாகச் சொல்லுகிறாள். அவளுமத்தை ஸங்கேத ப்ரக்ரியையாலேயறிந்து அயலறியிற் செய்வதென்னென்று துணுக்கென்ன, (அயலிடையாருமறிந்திலர்) அயலிடத்தொருவரு மறிந்தாரில்லை யென்கிறாள். மேற்செய்ததென்னென்று கேட்க, (அம்பூந்துழாயினின்தேன்) அழகிய பூந்தாரையுடைய திருத்துழாயினினிய தேன்துளிகள். (புயலுடை நீர்மையினால்) குளிர்ந்த மேகத்தினுடைய ஸ்வபாவத்தாலே, ஒருவ ரபேசுஷியாதிருக்கவந்

துபகரித்தபடிக்குச் சொல்லுகிறது. (தடவிற்றென் புலன்களே) புலன்களையும் கலன்களையும் - எல்லாவிந்த்ரியங்களையும், எல்லாவாபரணங்களையும். இந்த்ரியங்கள் விடாய்தீரவும் ஆபரணங்கள் கழலாதபடியும் தடவிற்றென் போலேகாணும். இத்தால் ஸம்ச்லேஷம் வருத்தமானபடியைத் தோழிக்குச் சொன்னபடியிறே.

விளக்கம் - (ஓர் தண்தென்றல் வந்து) - தென்றல் காற்று முன்பு பாதகம் செய்யும்படியாக வீசியது. ஆனால் இப்போது அதே தென்றல் குளிர்ந்து வீசுதல் என்பது சேர்க்கை அடையும்போது அல்லவோ? ஆக இங்கு அத்தகைய சேர்க்கை என்பது மறைமுகமாக நடந்தது என்று சூசகமாக உரைக்கிறார். இதனைத் தோழியும் உணர்ந்து கொள்ளவல்லவள் என்பதால் மிகவும் தெளிவாக உணர்ந்தாள். உடனே தோழி, “குளிர்ந்த தென்றல் வீசியது என்றால் இங்கு உள்ள யாரும் அறியவில்லையே”, என்றாள். இதற்குத் தலைவி விடை அளிக்கிறாள். (அயலிடையாருமறிந்திலர்) - என்னுடைய தாய் கூட இதனைக் கண்டு அறியவில்லை. மேலும் நடந்தது என்ன? (அம்பூந்துழாயினின்தேன்) - அழகான மலர்கள் கொண்டதான குளிர்ந்த துளசியில் தேன் துளிகளை. (புயலுடை நீர்மையினால்) - குளிர்ந்த மேகத்தின் ஸ்வபாவத்தைத் தென்றல் காற்றானது எடுத்துக் கொண்டது போன்று, யாரும் உதவாது நின்ற நிலையில், தான் வந்து உதவியது. (தடவிற்றென் புலன்களே) - எனது அனைத்து இந்த்ரியங்கள் மற்றும் ஆபரணங்கள் ஆகியவற்றைத் தடவியபடி சென்றது. இந்த்ரியங்கள் அவற்றின் தாகம் தீரும்படியாகவும், ஆபரணங்கள் கழன்று விழாதபடியும் அந்தத் தென்றல் தடவிச் சென்றது. இதன் மூலம் தனக்கு அவனுடைய சேர்க்கை கிட்டியது என்று தோழிக்குத் தலைவி உரைத்தாள்.

ஸ்வாபதேசம் - குணஜ்ஞாந்தாலே தரித்தபடியைச் சொன்னபடி. “ஆனந்தம் ப்ரஹ்மமோ வித்வாத் நபிபேதி தேச்சந”.

விளக்கம் - அவனுடைய குணங்களைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்பட்டதால் அதன் மூலம் உயிர் பிழைத்த நிலையைக் கூறினார். தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - ஆனந்தம்

ப்ரஹ்மமோ வித்வாத் நபிபேதி தேச்சந - ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் குறித்து அறிந்தவன் வேறு எதனைக் குறித்தும் அச்சம் கொள்ளமாட்டான் - என்றது காண்க.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்